

عنوان مقاله:

الهیات رهایی بخش مارکسیسم

محل انتشار:

فصلنامه سیاست، دوره 2، شماره 8 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

میشل لوی

احسان کریمخانی

خلاصه مقاله:

در وهله نخست الهیات رهایی بخش مجموعه نوشته هایی است که از سال 1971 این افراد دست به نگارش آنزده اند: گوستاو گوتیه (پرو) روبم آلوز، هوگو آسمان، کارلوس مسترز، لیوناردو باف و کلودویس باف (برزیل) جان ساپرینو وایگناسیو الاکورا (السالوادور) سگوندو گالیله یا و رونالدو مانوز (شیلی) پابلو ریچارد (شیلی و کاستاریکا) خوزه میگوئل بونینوو خوآن کارلوس اسکانونه (آرژانتین) انریکو دوسل (آرژانتین و مکزیک) و خوآن سگوندو (اروگوئه). البته این فهرستمحدود به برخی از افراد شاخص است. بدنه ی اصلی نوشته های آنان نمایانگر جنبش اجتماعی عظیمی است که در آغاز دهه شصت درست پیش از انتشار آثارجدید الهیات، پا گرفت. جنبش اجتماعی مذکور بخش های قابل توجهی از کلیسا (کشیشان، احکام دینی، اسقف ها) جنبش های دینی غیر روحانی (گروه کاتولیک اکسیون، جنبش دانشجویی مسیحی، کارگران جوان مسیحی) کمیته هایروستایی با عضوگیری عام، کمیته های روستایی- شهری، کارگری، ارضی و کمیته های کشیش بنیاد را در بر می گرفت. بدون در نظر گرفتن عمل این جنبش اجتماعی، تحت عنوان مسیحیت رهایی بخش، نمی توان این پدیده تاریخی واجتماعی مهم در آمریکای لاتین طی این سی سال اخیر را - هم زمان با خیزش انقلاب در آمریکای مرکزی، نیکاراگوا والسالوادور و یا ظهور طبقه کارگر جدید و جنبش دهقانی در برزیل (حزب کارگران و جنبش دهقانان بیزمین و غیره)- به درستی درک کرد.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/803537>

